

1

ŠKOLA V PALOKASKI se pořád zdála nepřírozeně velká. Miia čekala, že se budova scvrkla, stejně jako všechno ostatní, co si pamatovala z dětství. Ohromný prales před školou, ve kterém si v osmdesátých letech hrávali, vypadal jen jako malý parčík, ale budova školy byla v očích sedmatřicetileté ženy stejně velká a ošklivá a vzbuzovala stejný respekt jako v době, kdy bylo Miie třináct. Školní dvůr se ale zmenšil. I kontejnery. Opravdu si jako děti myslely, že za nimi skryjí svoje cigarety a vášnivé polibky?

Hlavní dveře školy klaply známým zvukem a Miia si vzpomněla na ten chaos, když se stovky ječících žáků vyřítily o přestávce ven. Teď se ale klapnutí rozléhalo prázdnými chodbami. Jen zvenku se vzdáleně ozývala helikoptéra. Byl poslední den letních prázdnin, zítra se škola znovu zaplní žáky, přestože jim se zpátky do lavic vůbec nebude chtít.

Miia cílevědomě zamířila ke sborovně. Nebo k místu, kde sborovna před dvaceti lety bývala. Říká se jí vůbec ještě sborovna? Ani občanka už není občanka, ale ZSV. A z pracovního vyučování jsou praktické činnosti.

Chodby se změnily. Po stranách se objevily uzamykatelné skříňky v americkém stylu. Takové ty plechové, známé z filmů ze střední. Zamlada nosili knížky jen v aktovce a vláčeli se s nimi z jedné třídy do druhé. Ve škole nebyla ani pohodlná designová křesílka a moderní zářivky. Žáci se tenkrát rozvalovali na zemi nebo posedávali na několika dřevěných lavicích, na něž studentská rada maturitního ročníku nakonec sehnala

aspoň polštáře. Za co to vybavení pořídili, když i učebnic byl naléhavý nedostatek, nemluvě o takovém přepychu, jako je školní preventista?

Miia se zase celá zpotila, a tak zpomalila. Ráno se sprchovala dvakrát, hned po probuzení a ještě jednou po ranní kávě, protože ji znovu zalil pot. Srpen byl v celém Finsku dusný k zalknutí. Titulky novin hlásaly vedro století, ačkoli se zdálo, že stejná vedra přicházejí už několik let za sebou. Miia ráda nosila džíny a ve vedru nejčastěji džínové kraťasy. Čím kratší, tím lepší. Totéž by si zřejmě mysleli i kluci ze zdejší školy, protože její dlouhé, štíhlé nohy, pro něž nemusela nikdy nic udělat, přitahovaly v roztrhaných minišortkách i pohledy žen. Dnes ráno ale Miia usoudila, že kraťasy jsou sice pohodlné a cool, ale v očích učitelů i žáků by v nich vypadala jako politováníhodná sídlištní matka v domácnosti ve středním věku, která si užívá, když muži v kavárně hádají, kolik jí je. A tak si oblékla džíny, tílko a přes něj sako, i navzdory nebezpečí, že dostane úpal.

Sborovna byla tam kde dřív. U dveří Miia ze starého zvyku zvedla ruku, že zaklepe, a připravila se k úkloně, než jí došlo, že dneska je tu jako učitelka. Stiskla kliku a dveře tajemné komnaty se otevřely. Pousmála se, když pomyslela na své podvědomé očekávání, že spatří něco, co je pro dětské oči nevhodné. Ale místnost zela prázdnotou. Přišla pozdě? Ve špatný den? Do špatné místnosti? Kde všichni jsou? Nikdo na ni nečekal. Neučinila chybu, že vešla dovnitř?

Pot se z ní řinul ještě víc než předtím a Miia zatoužila po třetí sprše.

V posledních letech pracovala jako policejní konzultantka a stála u zrodu jednotky pro sociální média. V debatních pořadech a v novinách se objevovala tak často, že si ji lidé zapa-

matovali, v dobrém i ve zlém. Práce policistky specializované na internetové zločiny, kterou znalo celé Finsko, se přirozeně nemohla zamlouvat všem. Desítku poděkování a poplácání po ramenou zpravidla provázelo i několik výhrůžek vraždou nebo rad, které ji posílaly do prdele, a právě ty jí utkvěly v mysli. Práci oddělovala od soukromého života jen obtížně. A přestože se jako internetová specialistka zaměřovala na mládež, uvědomila si, že touží po práci učitelky a kontaktu s mladými tvářmi v tvář. Když se doslechla, že v Palokaski mají volné místo preventisty, hned se o ně začala ucházet. Se dvěma státnicemi, které složila na výbornou, si mohla vybírat.

Ve vzduchu se vznášela vůně čerstvé kávy. Miia si na stole povšimla lákavé hromady tvarohových koláčů a vzpomněla si, že nesnídala.

„Haló?“

Nikdo neodpovídal. Věděla, že vzadu za sborovnou se nachází ještě zasedací místnost a ředitelna. Chvilí váhala, zda má jít dál a poohlédnout se po svých budoucích kolezích, nebo si dát kávu a koláč. Lákalo ji to druhé, ale koláče tu mohly ležet pro nějakou jinou příležitost. Na druhou stranu jich bylo tolik, že když si jeden vezme, nic se nestane. Po jednom sáhla a v tu chvíli se za ní hlučně rozletěly dveře.

„Tak ty už jsi tady,“ vyprsknul muž a sundal si cyklistickou helmu. „Mám tě pozdravovat od mámy. Poslala ti nějaký věci. Až budeš mít chvíli, tak se pro ně u nás stav.“

Miia si s úlevou oddechla. Byl to jen její roztržitý mladší bratr Nikke, který dělal v Palokaski školního psychologa.

„Kde jsou všichni?“ zeptala se.

„Někteří tu už určitě budou.“

Nikke vykročil k zasedačce, jeho sestra pospíchala s koláčem v ruce za ním a cítila se trapně.

Zasedací místnost byla plná učitelů. Miia hned vycítila, že je něco špatně. Učitelé byli opálení a vypadali odpočatě, ale mluvili tiše a rozhodně neprobírali zážitky z prázdnin. Ředitelka, žena v předdůchodovém věku, zírала z okna s pokrčeným čelem.

„To jste měli tak hrozný prázdniny, nebo proč se tváříte tak kysele?“ zeptal se Nikke.

Někteří pozdravili a jedna mladší učitelka se přišla s Nikkem obejmout. Miia věděla, že ho kolegové mají rádi. Dveře jeho kabinetu bývaly otevřené i pro ně, ačkoli to k jeho práci nepatřilo. Byla na svého bratra hrdá.

„Tohle je Miia, moje sestra. Našel jsem ji vepředu, styděla se jít dál.“

Všichni se na ni obrátili.

„Zdravím.“ Miia schovala koláč za zády a pokusila se usmát. „Ráda vás všechny poznávám, s někým se už teda známe.“

„Mii!“ Ředitelce se na tváři objevil vřelý úsměv. „Vítej, holčičko.“ Pevně ji objala a Miia se snažila neumazat jí koláčem šedý kostýmek.

„Tak už jsme tu všichni,“ oznámila ředitelka a pokynula Miie k prázdné židli. „Miia Pohjavirtová u nás od zítřka začíná jako nová metodička prevence. Někteří už ji znáte, je to bývalá žákyně naší školy.“

Miia si prohlížela učitelský sbor. Většina tváří jí nic neříkala, ale poznala Mattilu i učitele biologie, ruštiny, náboženství a tělocviky. Co se jim asi tak honí hlavou? Všichni se usmívali a kývali jí na pozdrav. Byli stejně jako ředitelka hrdí na své žáky? Nebo jejich pohledy skrývaly i zahořklost, že tu ustrnuli a zestárlí, což jim její příchod možná připomněl? Nebo Miiou pohrdali a pochybovali, jestli se na tu práci hodí? Přemýšlel někdo, proč se vrátila?

Ředitelka se posadila do čela stolu.

„I když jsme rádi, že máme mezi sebou novou kolegyni,“ začala, „tak jak jsem právě řekla ostatním, obdrželi jsme i velmi špatné zprávy. Dnes ráno volal otec Laury Andersonové a sdělil nám, že Laura v sobotu v noci zmizela.“

Nikke, sedící nalevo od sestry, zlehka vydechl. Miia ten zvuk znala. Takhle většinou vzdychal, jen když se lekl. Když ho přistihli při nějaké nekalosti.

„V sobotu se na pláži v Palokaski sešla spousta našich žáků k tradiční rozlučce s prázdninami. Laura se doposud nevrátila domů. Neví se, jestli si šla zaplavat, ani jestli o tom uvažovala, ale veškeré...“

Ředitelka nedokázala vyslovit to správné slovo, „pátrání“ jí znělo příliš ošklivě. Osudově, definitivně.

„...hledání v okolí pláže skončilo bez výsledku. Samozřejmě věříme a pevně doufáme, že se Laura v pořádku najde. Možná jen přespala u nějakého spolužáka.“

Miia konečně pochopila, proč je ve sborovně tak ponurá nálada. Zpráva se jistě roznesla po okolí, leckdo pomáhal s pátráním.

V ruce pořád svírala tvarohový koláč. Během ředitelčina proslovu se rozhlížela a hledala místo, kam by ho ukryla, až ho nakonec nepozorovaně strčila do tašky.